

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 16ης Μαΐου 2011 *

Στην υπόθεση T-145/08,

Atlas Transport GmbH, με έδρα το Ντύσελντορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern και B. Weichhaus, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον G. Schneider,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Atlas Air Inc., με έδρα το Wilmington, Delaware (ΗΠΑ), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον R. Dissmann και στη συνέχεια από τους Dissmann και J. Guhn, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 24ης Ιανουαρίου 2008 (υπόθεση R 1023/2007-1), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας σήματος μεταξύ της Atlas Air Inc. και της Atlas Transport GmbH,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τον J. Azizi (εισηγητή) πρόεδρο, την E. Cremona και τον S. Frimodt Nielsen, δικαστές,

γραμματέας: C. Heeren, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Απριλίου 2008,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Αυγούστου 2008,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 19ης Οκτωβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 59 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1) [νυν άρθρο 60 του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)], προβλέπει:

«Η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του Γραφείου εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης απόφασης. Η προσφυγή θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής. Εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης, πρέπει να κατατεθεί γραπτώς υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.»

- 2 Το άρθρο 61 του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 63 του κανονισμού 207/2009) προβλέπει:

«1. Αν η προσφυγή είναι παραδεκτή, το τμήμα προσφυγών εξετάζει αν είναι και κατ' ουσία βάσιμη.

2. Κατά την εξέταση της προσφυγής, το τμήμα προσφυγών καλεί τους διαδίκους, όποτε είναι αναγκαίο και εντός προθεσμίας που τους τάσσει, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους για τις κοινοποιήσεις που τους έχει απευθύνει ή για τις γνωστοποιήσεις που προέρχονται από τους λοιπούς διαδίκους.»

- 3 Ο κανόνας 20, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), προβλέπει:

«Το Γραφείο δύναται να αναστείλει τη διαδικασία ανακοπής: στις περιπτώσεις που [...] ενδείκνυται η αναστολή της διαδικασίας.»

- 4 Ο κανόνας 48, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, με τίτλο «Περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής», προβλέπει:

«1. Το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει: [...]

γ) προσδιορισμό της προσβαλλόμενης απόφασης και μέχρι ποιο σημείο ζητείται η τροποποίηση ή η ακύρωσή της.»

- 5 Ο κανόνας 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 ορίζει:

«Αν η προσφυγή αντιβαίνει στα άρθρα 57, 58 και 59 του κανονισμού και στον κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, το τμήμα προσφυγών την απορρίπτει ως απαράδεκτη [...].»

Ιστορικό της διαφοράς

- 6 Στις 5 Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα, Atlas Transport GmbH, καταχώρισε το λεκτικό σήμα ATLAS ως κοινοτικό σήμα, μεταξύ άλλων, για τις υπηρεσίες μεταφορών της κλάσεως 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.
- 7 Στις 21 Ιουλίου 2006, η παρεμβαίνουσα, Atlas Air Inc., υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του σήματος της προσφεύγουσας (στο εξής: αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας της 21ης Ιουλίου 2006). Η εν λόγω αίτηση στηριζόταν, αφενός, σε σύγκρουση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009), σε συνδυασμό με ορισμένες εθνικές διατάξεις, με τα διακριτικά σημεία ATLAS AIR και ATLAS AIR Inc. χρησιμοποιούμενα στην Μπενελούξ, στη Γερμανία, στο Ηνωμένο Βασίλειο και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες για υπηρεσίες αεροπορικών μεταφορών φορτίου και, αφετέρου, στην ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', και του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', και άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009) με το καταχωρισμένο στις 19 Απριλίου 1994 στην Μπενελούξ με αριθμό 555184 εικονιστικό σήμα της για τις «υπηρεσίες αεροπορικών μεταφορών φορτίου» της κλάσεως 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, αναπαριστώμενο ως εξής:

- 8 Στις 13 Δεκεμβρίου 2005, η παρεμβαίνουσα είχε ήδη καταθέσει αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του καταχωρισμένου υπ' αριθ. 545 681 κοινοτικού σήματος ATLAS TRANSPORT (στο εξής: αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας της 13ης Δεκεμβρίου 2005).
- 9 Στις 28 Αυγούστου 2006, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση περί συνεκδικάσεως των αιτήσεων για την κήρυξη ακυρότητας της 13ης Δεκεμβρίου 2005 και της 21ης Ιουλίου 2006.
- 10 Στις 26 Ιουνίου 2007, το τμήμα ακυρώσεων δέχθηκε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας της 21ης Ιουλίου 2006 με το σκεπτικό ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, με το ισχύον στην Μπενελούξ προγενέστερο σήμα (στο εξής: επίδικη απόφαση). Έκρινε, ως εκ τούτου, άσκοπο να προβεί στην εξέταση των προγενέστερων διακριτικών σημείων.
- 11 Στις 29 Ιουνίου 2007, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της επίδικης απόφασεως επιφυλασσόμενη του δικαιώματός της να υποβάλει αργότερα υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής.
- 12 Στις 15 Οκτωβρίου 2007, η προσφεύγουσα απέστειλε ένα πρώτο έγγραφο προς το τμήμα προσφυγών στο οποίο είχε επισυνάψει αντίγραφο χωρίς ημερομηνία ενός σχεδίου δικογράφου, μαζί με τη μετάφρασή του, ζητώντας από το αρμόδιο για τα σήματα δικαστήριο της Μπενελούξ να διαγράψει από το μητρώο του το προγενέστερο,

καταχωρισμένο στην Μπενελούξ, σήμα της παρεμβαίνουσας. Στο εν λόγω έγγραφο ανέφερε τα εξής:

«Με το παρόν, η προσφεύγουσα καταθέτει το δικόγραφο της προσφυγής και τη μετάφρασή του με το οποίο ζητεί από το αρμόδιο δικαστήριο της Μπενελούξ να διαγράψει την καταχώριση στην Μπενελούξ του σήματος της καθής. Η εν λόγω καταχώριση στην Μπενελούξ αποτελεί τη μοναδική βάση της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων που προσβάλλεται εν προκειμένω.»

- 13 Στις 29 Οκτωβρίου 2007, η προσφεύγουσα απέστειλε δεύτερο έγγραφο προς το τμήμα προσφυγών στο οποίο ανέφερε τα εξής:

«Η προσφεύγουσα αναφέρεται στο υπόμνημά της της 15ης Οκτωβρίου 2007 και παραθέτει, με το παρόν, τους λόγους της προσφυγής.

1. Η επίδικη απόφαση στηρίζεται στην υπ' αριθ. 555 184 καταχώριση στην Μπενελούξ, της 4ης Μαΐου 1994. Εάν η καταχώριση αυτή ακυρωθεί, η καθής δεν διαθέτει πλέον καμία βάση στην αξίωσή της. Το τμήμα προσφυγών γνωρίζει ότι η βάση αυτή έχει προσβληθεί ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου της Μπενελούξ, δηλαδή ενώπιον δικαστηρίου της Χάγης.

2. Ανεξαρτήτως αυτού, τίθεται επίσης το ζήτημα της χρήσεως στην Μπενελούξ, του καταχωρισμένου στην Μπενελούξ με αριθμό 555 184 σήματος, κατά τρόπον ώστε να διατηρείται το δικαίωμα επί του σήματος αυτού. Η χρήση αυτή αμφισβητήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας [που αφορούσε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της 13ης Δεκεμβρίου 2005] ενώπιον του ΓΕΕΑ. Το εν λόγω ζήτημα αμφισβητείται επίσης εν προκειμένω. Η προσφεύγουσα προτίθεται να αμφισβητήσει τη χρήση, αλλά, συγχρόνως, δεν θέλει να επιβαρύνει το ΓΕΕΑ με ογκώδη έγγραφα. Η προσφεύγουσα δεν θα προβάλει ένσταση εάν η καθής παραπέμψει απλώς στα αποδεικτικά στοιχεία που κατατέθηκαν στη διαδικασία [που αφορά την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της 13ης Δεκεμβρίου 2005] και εάν το ΓΕΕΑ κρίνει ότι τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία θεωρούνται ως κατατεθέντα στην παρούσα υπόθεση. Ωστόσο, εναπόκειται στο ΓΕΕΑ να αποφανθεί επ' αυτού.

3. Δεδομένου ότι η διαδικασία πρόκειται να ανασταλεί μέχρι την έκδοση αποφάσεως στην εθνική διαδικασία, η προσφεύγουσα δεν υποβάλλει τις ενστάσεις της [ένα-ντι] της επισυναφθείσας αποφάσεως. Η προσφεύγουσα περιορίζει τις παρατηρήσεις της στη διαπίστωση του γεγονότος ότι σε βάρος του δικαιούχου των προγενέστερων δικαιωμάτων διεπράχθη αδικία, γεγονός που αντιβαίνει στο φυσικό δίκαιο.»

- 14 Στις 20 Νοεμβρίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του ΓΕΕΑ, στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορά την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της 13ης Δεκεμβρίου 2005, αντίγραφο του δικογράφου της προσφυγής που κατέθεσε ενώπιον του rechtbank van 's Gravenhage (το Πρωτοδικείο της Χάγης). Το εν λόγω δικόγραφο είναι το ίδιο με το σχέδιο δικογράφου που είχε επισυναφθεί στο έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2007 στη διαδικασία που αφορούσε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της 21ης Ιουλίου 2006.
- 15 Με απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2008, το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της προσφεύγουσας που ασκήθηκε στις 29 Ιουνίου 2007 κατόπιν της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας της 21ης Ιουλίου 2006 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Το τμήμα προσφυγών αιτιολόγησε την απόφασή του αναφέροντας ότι, κατά το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009), εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών πρέπει να κατατεθεί υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής. Το υπόμνημα αυτό πρέπει να περιλαμβάνει τουλάχιστον συνοπτική αναφορά των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και νομικών ζητημάτων και να εξηγεί σε ποιο σημείο είναι εσφαλμένη η επίδικη απόφαση. Πάντως, τα έγγραφα της προσφεύγουσας της 15ης Οκτωβρίου 2007 και της 29ης Οκτωβρίου 2007 δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις αυτές. Αντιθέτως, με το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε ρητώς από την προβολή ενστάσεων κατά της επίδικης αποφάσεως. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί την αίτηση αναστολής στον βαθμό που αυτή στηριζόταν αποκλειστικά σε σχέδιο δικογράφου προσφυγής προς το αρμόδιο για τα σήματα της Μπενελούξ πρωτοδικείο και δεν είχε προσκομιστεί κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι πράγματι κινήθηκε διαδικασία ενώπιον του εν λόγω πρωτοδικείου. Το τμήμα προσφυγών υπενθύμισε εξάλλου ότι η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της 21ης Ιουλίου 2006 δεν στηριζόταν αποκλειστικά στο προγενέστερο καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα, αλλά και σε άλλα προγενέστερα δικαιώματα κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

Αιτήματα των διαδικιών

- 16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.
- 17 Το καθού ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 18 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Εισαγωγή

- 19 Στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους, αντλούμενους αντιστοίχως από παράβαση του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94 και από παράβαση του άρθρου 61 του κανονισμού 40/94 σε συνδυασμό με τον κανόνα 20, παράγραφος 7, του κανονισμού 2868/95.

Ως προς την παράβαση του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 20 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη διτώς το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94. Αφενός, εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως θεώρησε ότι η έκθεση των λόγων της προσφυγής πρέπει να πληροί εντελώς συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Αφετέρου, εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως έκρινε ότι απαιτείται ρητή παράθεση των λόγων της προσφυγής. Η έμμεση παράθεση των λόγων πρέπει να θεωρείται επαρκής.
- 21 Έτσι, πρώτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η υποχρέωση εκθέσεως των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών, που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, υπόκειται στις «ελάχιστες δυνατότες» προϋποθέσεις.

- 22 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, με την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, T-308/01, Henkel κατά ΓΕΕΑ — LHS (UK) (KLEENCARE) (Συλλογή 2003, σ. II-3253), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η υποχρέωση εκθέσεως των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 αποσκοπεί απλώς στη διευκόλυνση της ομαλής εξελίξεως της διαδικασίας εκδίκασεως της προσφυγής, χωρίς ωστόσο να πρέπει να θεωρηθεί ότι η έκταση της εξετάσεως που πρέπει να διενεργήσει το τμήμα προσφυγών έναντι της αποφάσεως κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή καθορίζεται ή περιορίζεται από τους λόγους που επικαλείται ο προσφεύγων. Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι το τμήμα προσφυγών υποχρεούται να προβεί σε εξέταση της αποφάσεως κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή, ακόμη και αν ο προσφεύγων δεν προβάλλει συγκεκριμένο λόγο (προπαρατεθείσα απόφαση KLEENCARE, σκέψεις 31 και 32).
- 23 Η προσφεύγουσα συνάγει από την προπαρατεθείσα απόφαση ότι η υποχρέωση εκθέσεως των λόγων της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 πληρούται εφόσον αναγράφεται στο δικόγραφο της προσφυγής «οτιδήποτε για τη διαφορά πέραν της απλής αιτήσεως».
- 24 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, εν προκειμένω, πληρούται η εν λόγω «υποχρέωση παραθέσεως των λόγων της προσφυγής». Επικαλείται το έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2007 με το οποίο απέστειλε στο ΓΕΕΑ σχέδιο προσφυγής με αντικείμενο την ακύρωση του σήματος της παρεμβαίνουσας και το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 με το οποίο προέβαλε την ένσταση της μη χρήσεως και παρέπεμψε στην εκκρεμή ενώπιον του Πρωτοδικείου της Χάγης διαφορά. Προς στήριξη του επιχειρηματός της, η προσφεύγουσα αναφέρεται, αφενός, στην απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 31ης Ιανουαρίου 2006 (υπόθεση R 440/2004-4) και, αφετέρου, στη γνώμη του εισηγητή του τμήματος προσφυγών, συντάκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως, και σε ένα επιστημονικό σύγγραμμα.
- 25 Εξάλλου, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η απλοποίηση της διαδικασίας στην οποία συμβάλλει η έκθεση των λόγων της προσφυγής δεν αποτελεί επιχείρημα κατά της ερμηνείας της για την περιορισμένη έκταση της «υποχρέωσης παραθέσεως των λόγων της προσφυγής» του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94. Η απλοποίηση της

διαδικασίας που συντελείται με την παράθεση των λόγων της προσφυγής είναι ουσιώδους σημασίας για το τμήμα προσφυγών και η παντελής μη παράθεση των λόγων της προσφυγής μπορεί να δικαιολογεί το μη παραδεκτό της.

- 26 Τέλος, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 πρέπει να ερμηνευθεί λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η εκπροσώπηση από δικηγόρο δεν είναι υποχρεωτική ενώπιον των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ. Επομένως, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι δεν απευθύνεται μόνο σε ειδικούς, αλλά σε κάθε πολίτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο οποίος μπορεί συχνά να διατυπώνει απλώς γενικές παρατηρήσεις επί «της υποθέσεώς του».
- 27 Δεύτερον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών απαίτησε τυπική και ρητή έκθεση των λόγων της προσφυγής κατά παράβαση του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94.
- 28 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι έπρεπε να εκθέσει ρητώς ότι η επίδικη απόφαση δεν μπορεί να διατηρηθεί σε ισχύ. Εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών μπορούσε αναμφιβόλως, εάν το ήθελε, να κατανοήσει τα επιχειρήματά της που παρέθεσε με το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 με τον τίτλο «έκθεση των λόγων της προσφυγής» με τα οποία προέβαλε το γεγονός ότι το σήμα της παρεμβαίνουσας είχε επίσης προσβληθεί και ήταν, ενδεχομένως, άκυρο, και υποστήριξε ρητώς την ένσταση της μη χρήσεως. Κατ' αυτό τον τρόπο, η προσφεύγουσα δεν εξέτασε βεβαίως ρητώς την επίδικη απόφαση, αλλά την εξέτασε εμμέσως και θεώρησε εμμέσως ότι δεν μπορούσε να διατηρηθεί σε ισχύ.
- 29 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα εκτιμά, πρώτον, ότι ένας ειδήμων μπορούσε να κατανοήσει ότι η αποστολή του δικογράφου της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου της Χάγης είχε την έννοια της αναφοράς στην πιθανή ακύρωση του μοναδικού σήματος της παρεμβαίνουσας επί του οποίου βασίστηκε η επίδικη απόφαση. Η ακύρωση αυτή θα είχε ως συνέπεια ότι δεν θα ήταν πλέον δυνατή η έκδοση

αποφάσεως. Η προσφεύγουσα εκτιμά έτσι ότι αναφέρθηκε εμμέσως στο γεγονός ότι η επίδικη απόφαση του τμήματος προσφυγών δεν μπορούσε να διατηρηθεί σε ισχύ.

- 30 Δεύτερον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το γεγονός ότι επικαλέσθηκε την ένσταση της μη χρήσεως έπρεπε να νοηθεί υπό την έννοια ότι προέβαλε την ένσταση αυτή ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, εφόσον, βάσει του κανόνα 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, η μη χρήση σήματος δεν μπορεί να προβληθεί για πρώτη φορά ενώπιον του τμήματος προσφυγών, το γεγονός ότι είχε επικαλεσθεί την ένσταση της μη χρήσεως ενώπιον του τμήματος προσφυγών μπορούσε να ερμηνευθεί μόνον υπό την έννοια ότι είχε προβάλει την ένσταση της μη χρήσεως ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων.
- 31 Η προσφεύγουσα επισημαίνει επίσης ότι η εν λόγω έμμεση έκθεση των λόγων της προσφυγής ενώπιον ενός τμήματος προσφυγών ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94 λαμβανομένων υπόψη των ακόλουθων στοιχείων.
- 32 Πρώτον, το ΓΕΕΑ είναι μία πολυεθνική διοικητική αρχή, και για τον λόγο αυτό ο Ευρωπαίος νομοθέτης προσπάθησε να αποφύγει όσο το δυνατόν περισσότερο την προσήλωση στον τύπο και να οργανώσει τις διαδικασίες «με τρόπο απλό και φιλικό». Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να αναμένεται από πρόσωπο που εκφράζεται σε γλώσσα που δεν είναι η μητρική του μία τόσο ακριβής και άμεση παράθεση των λόγων της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, C-361/01 P, Kik κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2003, σ. I-8283, σκέψεις 93 επ.).
- 33 Δεύτερον, τα πρόσωπα που απευθύνονται προς το ΓΕΕΑ προέρχονται από διαφορετικούς νομικούς κύκλους και επομένως από διαφορετικούς πολιτισμικούς χώρους, και έχουν διαφορετικές γλωσσικές συνήθειες, κατά τις οποίες η ευθεία κριτική δεν συνηθίζεται γενικώς και δεν θεωρείται ευγενική. Σε πολλές περιπτώσεις, μια έμμεση ή πλάγια διατύπωση είναι προτιμότερη για λόγους ευγένειας. Εν προκειμένω,

η έκθεση των λόγων της προσφυγής της πρώην εκπροσώπου της προσφεύγουσας συμμορφωνόταν προδήλως με τα εν λόγω πρότυπα ευγενείας. Εξάλλου, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος της νομικής παιδείας, υφίσταται πάντοτε, στην «μεταξύ των ανθρώπων επικοινωνία» (και επομένως και στην έκθεση των λόγων της προσφυγής), το ζήτημα ότι ο αποδέκτης «κατανοεί πλήρως μόνον όσα θέλει να κατανοήσει». Η γλώσσα δεν αντανακλά ακριβώς την πραγματικότητα, αλλά εξαρτάται πάντοτε από την «αλληλεπίδραση μεταξύ του ομιλούντος και του συνομιλητή του». Συναφώς, δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά μεταξύ της ρητής και της έμμεσης αιτιολογίας. Η απόρριψη μιας αιτιολογίας απλώς ως έμμεσης δεν είναι επομένως σε καμία περίπτωση υποχρεωτική.

- 34 Τρίτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσαν την υποχρέωση εκθέσεως των λόγων της προσφυγής ενώπιον του ΓΕΕΑ ή ενώπιον δικαστηρίου σε σχέση με την δυνατότητα του αποδέκτη της αποφάσεως να κατανοήσει την αιτιολογία. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο «ερμηνεύουν με ευνοϊκή διάθεση» τα αιτήματα και τα επιχειρήματα των διαδίκων λαμβάνοντας υπόψη έμμεσα αιτήματα και βασίζοντας τις αποφάσεις τους στην «πραγματική βούληση των διαδίκων». Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο έχουν δεχθεί σε πολλές περιπτώσεις ότι το ΓΕΕΑ μπορεί να αιτιολογεί εμμέσως τις αποφάσεις του. Εκτιμά ότι, εφόσον δεν απαιτούνται αυστηρότερες προϋποθέσεις για την αιτιολογία του ΓΕΕΑ και του Γενικού Δικαστηρίου, το ίδιο πρέπει να ισχύει και για την αιτιολογία που παραθέτουν οι λοιποί νομικοί.
- 35 Τέταρτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ) και το άρθρο 1 του προσθέτου πρωτοκόλλου στην ΕΣΔΑ θα παραβιάζονταν εμμέσως εάν οι απαιτήσεις όσον αφορά την έκθεση των λόγων της προσφυγής ήταν υπερβολικά αυστηρές. Εάν τα μέρη μιας διαδικασίας μπορούν να κατανοήσουν τα επιχειρήματα, κανένας διαδικαστικός στόχος δεν μπορεί να δικαιολογεί άλλους περιορισμούς. Πρόσθετες απαιτήσεις αιτιολογίας για την προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ θα περιόριζαν την πρόσβαση σε άλλες αρχές και, ως εκ τούτου, στα δικαστήρια της Ένωσης κατά παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ. Περαιτέρω, εν προκειμένω, θα προσέβαλαν το δικαίωμα κυριότητας της προσφεύγουσας.

- 36 Το καθού και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

— Ως προς την έκταση της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων της προσφυγής με το υπόμνημα ενώπιον του τμήματος προσφυγών

- 37 Βάσει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, η προσφυγή κατά αποφάσεως πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του ΓΕΕΑ εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της αποφάσεως, πρέπει να κατατεθεί γραπτώς υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.
- 38 Εξάλλου, ο κανόνας 48, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 2868/95 αναφέρει ότι το δικόγραφο της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών πρέπει να προσδιορίζει την προσβαλλόμενη απόφαση και να διευκρινίζει μέχρι ποιο σημείο ζητείται η τροποποίηση ή η ακύρωσή της.
- 39 Τέλος, ο κανόνας 49 του κανονισμού 2868/95 διευκρινίζει ότι, αν η προσφυγή δεν πληροί ούτε τις προϋποθέσεις του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94 ούτε εκείνες του κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, το τμήμα προσφυγών την απορρίπτει ως απαράδεκτη εκτός αν όλες οι διαπιστωθείσες ελλείψεις θεραπευθούν πριν λήξει η σχετική προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94.

- 40 Από τη συστηματική ανάγνωση των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι ο προσφεύγων που επιθυμεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών υποχρεούται, διότι διαφορετικά η προσφυγή του θα απορριφθεί ως απαράδεκτη, να καταθέσει, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, υπόμνημα στο οποίο να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής του ενώπιον του ΓΕΕΑ και ότι οι λόγοι αυτοί βαίνουν πέραν του απλού προσδιορισμού της προσβαλλομένης αποφάσεως και της βούλησης του προσφεύγοντος να τροποποιηθεί ή να ακυρωθεί αυτή από το τμήμα προσφυγών.
- 41 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη γραμματική ερμηνεία του όρου «λόγοι» που περιλαμβάνεται στην τελευταία περίοδο του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, ο προσφεύγων ενώπιον του τμήματος προσφυγών πρέπει να εκθέσει με δικόγραφο τους λόγους που προσδιορίζουν την προσφυγή του. Δεν εναπόκειται στο τμήμα προσφυγών να προσδιορίσει, διά της επαγωγής, τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η υπό κρίση προσφυγή. Το υπόμνημα του προσφεύγοντος πρέπει επομένως να παρέχει τη δυνατότητα να γίνει αντιληπτό γιατί ζητείται από το τμήμα προσφυγών η ακύρωση ή η τροποποίηση της αποφάσεως.
- 42 Η προσφεύγουσα θεωρεί ωστόσο ότι, με την απόφαση KLEENCARE, σκέψη 22 ανωτέρω, το Πρωτοδικείο καθόρισε τις απαιτήσεις σχετικά με την έκθεση των λόγων της προσφυγής στις «ελάχιστες δυνατές» οπότε «αρκεί ο προσφεύγων να αναγράψει οτιδήποτε όσον αφορά τη διαφορά» πέραν της απλής αιτήσεως για να πληρούται «η υποχρέωση παραθέσεως των λόγων της προσφυγής» του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94.
- 43 Η ερμηνεία αυτή του περιεχομένου της αποφάσεως KLEENCARE, σκέψη 22 ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, η εν λόγω απόφαση δεν εξετάζει ευθέως το ζήτημα της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, αλλά την έκταση της εξετάσεως στην οποία οφείλει να προβεί το τμήμα προσφυγών όταν επιλαμβάνεται προσφυγής. Το Πρωτοδικείο επισημαίνει προς τούτο ότι η έκταση της εν λόγω εξετάσεως όσον αφορά την απόφαση που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής, κατ' αρχήν, δεν καθορίζεται από τους λόγους που προβάλλει ο διάδικος που άσκησε την προσφυγή (σκέψεις 29 έως 32). Το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο εκτίμησε, στο πλαίσιο αυτό, ότι το υπόμνημα του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94 διευκολύνει την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας εκδικάσεως της προσφυγής και ότι το τμήμα προσφυγών δεν περιορίζεται

κατά την εξέτασή του από τους λόγους που προβάλλονται στο εν λόγω υπόμνημα ουδόλως σημαίνει ότι οι υποχρεώσεις παραθέσεως των λόγων της προσφυγής που υπέχει ο προσφεύγων δύναμει της διατάξεως αυτής είναι μειωμένες. Κρίνοντας ότι το υπόμνημα του άρθρου 59 του εν λόγω κανονισμού «διευκολύνει την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας εκδικάσεως της προσφυγής», το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε τον λόγο υπάρξεως της υποχρέωσης αυτής καθώς και τον ουσιώδη χαρακτήρα της. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση αυτή διευκολύνει την εξέλιξη της διαδικασίας της προσφυγής καθόσον παρέχει τη δυνατότητα στο τμήμα προσφυγών, καθώς και, ενδεχομένως, στον αντίδικο ενώπιον της διοικητικής αρχής, να λάβει γνώση των λόγων της προσφυγής του προσφεύγοντος. Επομένως, κακώς η προσφεύγουσα συνάγει από τη νομολογία Kleencare (σκέψη 22 ανωτέρω) ότι η υποχρέωση εκθέσεως των λόγων της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 πληρούται όταν ο προσφεύγων «αναγράφει οτιδήποτε σχετικά με τη διαφορά» χωρίς να περιορίζεται απλώς στην αίτηση.

44 Εξάλλου, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, προκειμένου να καταστεί δυνατή η αμφισβήτηση της εκτάσεως της εξετάσεως του τμήματος προσφυγών, πρέπει το τμήμα προσφυγών να έχει προηγουμένως επιληφθεί παραδεκτής προσφυγής, γεγονός που συνεπάγεται ότι αυτή περιέχει, μεταξύ άλλων, έκθεση των λόγων της προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, η έκθεση, από την προσφεύγουσα, των λόγων της προσφυγής της κατά της αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής συνιστά ουσιώδες προαπαιτούμενο για την άσκηση, από το τμήμα προσφυγών, του ελέγχου του επί της εν λόγω αποφάσεως. Έτσι, αμφισβητείται επίσης η λυσιτέλεια των σκέψεων της αποφάσεως KLEENCARE, σκέψη 22 ανωτέρω, που παραθέτει η προσφεύγουσα εν προκειμένω, εφόσον η παρατιθέμενη στις σκέψεις αυτές εκτίμηση προϋποθέτει την κατάθεση ενώπιον του τμήματος προσφυγών προσηκόντως αιτιολογημένης προσφυγής.

45 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από τη μη υποχρέωση εκπροσωπήσεως από δικηγόρο ενώπιον του τμήματος προσφυγών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μη ύπαρξη της υποχρέωσης αυτής ισχύει τόσο για την προσφεύγουσα όσο και για τους λοιπούς διαδίκους. Έτσι, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι, βεβαίως, ο προσφεύγων δεν οφείλει να περιλάβει στην προσφυγή του τους λόγους που προσδιορίζουν επακριβώς όλες τις εφαρμοστέες νομικές διατάξεις, οφείλει ωστόσο να προσδιορίσει τα πραγματικά ή/και τα νομικά στοιχεία που δικαιολογούν, κατ' αυτόν, την ακύρωση ή την τροποποίηση της αποφάσεως που προσβάλλει,

και οι λόγοι της προσφυγής πρέπει να είναι επαρκώς σαφείς ώστε, ενδεχομένως, ο τυχόν αντίδικος στη διαδικασία να μπορεί να κρίνει, χωρίς να εκπροσωπείται από δικηγόρο, κατά πόσον είναι σκόπιμο να υποβάλει παρατηρήσεις και να απαντήσει στα επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

- ⁴⁶ Επομένως, κατόπιν όλων των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εφόσον το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 επιβάλλει στον προσφεύγοντα να καταθέσει εγγράφως υπόμνημα με το οποίο να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής του, ο προσφεύγων πρέπει να εκθέσει, εγγράφως και με επαρκή σαφήνεια, ποια είναι τα πραγματικά και/ή νομικά στοιχεία που δικαιολογούν την αίτησή του προς το τμήμα προσφυγών να ακυρώσει και/ή να τροποποιήσει την προσβαλλόμενη απόφαση.
- ⁴⁷ Η ερμηνεία αυτή της εκτάσεως της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων της προσφυγής που προβλέπεται από το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών σε άλλες υποθέσεις ή του εισηγητή του τμήματος προσφυγών εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω εκτιμήσεις δεν δεσμεύουν το Γενικό Δικαστήριο.
- ⁴⁸ Εξάλλου, ο διεθνής χαρακτήρας της διοικητικής αρχής του ΓΕΕΑ δεν παρέχει τη δυνατότητα να ερμηνευθεί το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 κατά τρόπον αντίθετο προς το γράμμα των διατάξεων. Συγκεκριμένα, η προβολή των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού από την οποία η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αποστεί. Περαιτέρω, όσον αφορά τα ιδιάζοντα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αντλούνται από τις νομικο-πολιτιστικές διαφορές των προσφευγόντων ενώπιον του ΓΕΕΑ, αρκεί η παρατήρηση ότι οι διαφορές αυτές επιβάλλουν ρητή παράθεση των λόγων της προσφυγής και όχι το αντίθετο.

49 Τέλος, η αναλογία με την υποχρέωση αιτιολογήσεως του τμήματος προσφυγών που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν είναι αλυσιτελής για την ερμηνεία της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών εφόσον οι εν λόγω υποχρεώσεις αφορούν η μία πρόσωπο και η άλλη διοικητική αρχή. Ομοίως, η ερμηνεία των επιχειρημάτων των διαδίκων από το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο κατά τη διάρκεια δικαστικής διαδικασίας δεν είναι λυσιτελής για την κατανόηση της υποχρέωσης της προσφεύγουσας να εκθέσει τους λόγους της προσφυγής της, λαμβανομένης υπόψη της διαφορετικής φύσεως μεταξύ της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών και των διαδικασιών ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

— Ως προς την τήρηση της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων εν προκειμένω

50 Η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του ΓΕΕΑ δύο έγγραφα, δηλαδή ένα πρώτο έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2007, το περιεχόμενο του οποίου παρατίθεται στη σκέψη 12 ανωτέρω, και ένα δεύτερο έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007, το περιεχόμενο του οποίου παρατίθεται στη σκέψη 13 ανωτέρω.

51 Το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 προβλέπει την κατάθεση ενός μόνον υπομνήματος και όχι δύο, όπως, εκ πρώτης όψεως, φαίνεται να συνέβη εν προκειμένω.

52 Ωστόσο, το έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2007 δεν περιέχει έκθεση των λόγων για τους οποίους η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Συγκεκριμένα, το εν λόγω έγγραφο πληροφορεί απλώς το ΓΕΕΑ για την προσφυγή ακυρώσεως κατά του καταχωρισμένου στην Μπενελουξ σήματος της παρεμβαίνουσας ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου και διευκρινίζει ότι το εν λόγω καταχωρισμένο στην Μπενελουξ σήμα, που προσβάλλεται, αποτελεί τη μοναδική βάση της επίδικης απόφασης. Επομένως, το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί να υποκαταστήσει το υπόμνημα του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94. Η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί ωστόσο για να συναχθεί το απαράδεκτο της προσφυγής της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, βάσει του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, πλημμέλεια του δικογράφου μπορεί να διορθωθεί εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94. Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι,

κατ' εφαρμογή των διατάξεων για τον υπολογισμό των προθεσμιών του κανονισμού 2868/95, το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 κατατέθηκε εντός της εν λόγω προθεσμίας.

- 53 Όσον αφορά το περιεχόμενο του εγγράφου της 29ης Οκτωβρίου 2007, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προσφεύγουσα αναφέρει, στα δύο πρώτα σημεία του εν λόγω εγγράφου, ότι η επίδικη απόφαση στηριζόταν σε προσβαλλόμενο σήμα καταχωρισμένο στην Μπενελούξ και ότι η προσφεύγουσα επρόκειτο να προσβάλει τη χρήση του καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Ωστόσο, η προσφεύγουσα επισημαίνει στο τρίτο σημείο του εν λόγω εγγράφου ότι δεν προσβάλλει την επίδικη απόφαση. Με τη φράση αυτή η προσφεύγουσα επανέρχεται σε όσα είχε εκθέσει προηγουμένως, οπότε δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τα δύο πρώτα σημεία του εγγράφου εκθέτουν τους λόγους της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών.
- 54 Η διαπίστωση της μη παράθεσης λόγων που στηρίζουν την προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών με το έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, αφού δηλώνει ότι δεν προσβάλλει την επίδικη απόφαση, αναφέρει ότι «περιορίζει τις παρατηρήσεις της στο γεγονός ότι σε βάρος του κατόχου των προγενέστερων δικαιωμάτων διεπράχθη αδικία, γεγονός που έρχεται σε αντίθεση με το φυσικό δίκαιο». Συγκεκριμένα, η φράση αυτή δεν παρέχει τη δυνατότητα να γίνουν κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της επίδικης αποφάσεως. Δεν προσδιορίζεται έτσι η ταυτότητα του κατόχου των προγενέστερων δικαιωμάτων ούτε ο λόγος για τον οποίον αυτός κατείχε τα προγενέστερα δικαιώματα ούτε ο λόγος για τον οποίο διαπράχθηκε αδικία σε βάρος του. Ακόμη και αν γίνει δεκτό, όπως προέβαλε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι αυτή είναι η κάτοχος των προγενέστερων δικαιωμάτων, από το εν λόγω έγγραφο δεν προκύπτει για ποια δικαιώματα πρόκειται. Το μοναδικό προγενέστερο δικαίωμα για το οποίο γίνεται λόγος στο έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 2007 είναι το καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα της που αναφέρεται στο πρώτο και στο δεύτερο σημείο του εν λόγω εγγράφου. Ωστόσο, σε σχέση με το σήμα της προσφεύγουσας, το σήμα αυτό είναι ή προγενέστερο ή άκυρο. Το προγενέστερο σήμα του οποίου η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος δεν είναι, ως εκ τούτου, ούτε το σήμα της ούτε το καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα. Επομένως, η τελευταία περίοδος του εγγράφου της 29ης Οκτωβρίου 2007 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επαρκής έκθεση των λόγων της προσφυγής της προσφεύγουσας ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

- 55 Λόγω της μη υπάρξεως σαφών και κατανοητών λόγων στα έγγραφα της 15ης και 29ης Οκτωβρίου 2007 και δεδομένου ότι η έκθεση των λόγων ενώπιον του τμήματος προσφυγών πρέπει, ιδίως, να παρέχει τη δυνατότητα στον τυχόν παρεμβαίνοντα να κρίνει, χωρίς να εκπροσωπείται από δικηγόρο, κατά πόσον είναι σκόπιμο να απαντήσει στα επιχειρήματα που προβάλλονται με την προσφυγή της προσφεύγουσας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94. Η προσφεύγουσα δεν εξέθεσε τους λόγους της προσφυγής της ούτε με το εισαγωγικό δικόγραφο ούτε με μεταγενέστερο δικόγραφο που κατέθεσε ενώπιον του τμήματος προσφυγών εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας με επαρκή σαφήνεια ώστε να συνιστά έκθεση των λόγων της προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94.
- 56 Κανένα από τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα όσον αφορά την εν λόγω υποχρέωση παραθέσεως αιτιολογίας δεν μπορεί να αντικρούσει την εν λόγω εκτίμηση. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει γιατί η απαίτηση παραθέσεως αιτιολογίας που αναφέρεται στη σκέψη 46 ανωτέρω και η εφαρμογή της εν προκειμένω συνιστούν παράβαση του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ. Επιπλέον, η εν λόγω απαίτηση τελεί σε σχέση αναλογικότητας προς τον σκοπό της διευκόλυνσης της διαδικασίας και, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου των εγγράφων της 15ης και 29ης Οκτωβρίου 2007, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τα έγγραφα αυτά διευκόλυναν τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Εξάλλου, τα επιχειρήματα που αντλούνται από την ψυχολογία των διαδίκων, την ευγένεια και τη θωρία της γλωσσικής διατυπώσεως δεν είναι βάσιμα λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της υποχρεώσεως παραθέσεως των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών το οποίο ορίζεται στη σκέψη 46 ανωτέρω και του περιεχομένου των εγγράφων της 15ης και 29ης Οκτωβρίου 2007. Η εν λόγω εκτίμηση επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εκπροσωπούταν από δικηγόρο κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, όπως προκύπτει από την υπογραφή στα έγγραφα της 15ης και 29ης Οκτωβρίου 2007. Πάντως, η εκπροσώπηση από δικηγόρο των πελατών του συνεπάγεται ότι αυτός είναι σε θέση να εκθέσει σαφώς τους λόγους για τους οποίους ο πελάτης του ζητεί την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 57 Πρέπει, ωστόσο, να εξεταστεί περαιτέρω εάν το επιχείρημα της προσφεύγουσας που στηρίζεται στην αίτησή της αναστολής μπορεί να επηρεάσει τις συνέπειες της παράβασης του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94 εν προκειμένω.

Ως προς την παράβαση του άρθρου 61 του κανονισμού 40/94 σε συνδυασμό με τον κανόνα 20, παράγραφος 7, του κανονισμού 2868/95

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 58 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών έπρεπε να έχει ανασταλεί κατόπιν του εγγράφου της 15ης Οκτωβρίου 2007 με το οποίο εξέθετε ότι το καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα της παρεμβαίνουσας αποτελούσε αντικείμενο προσφυγής ενώπιον του καθ' ύλη αρμοδίου δικαστηρίου και ήταν πιθανό να ακυρωθεί. Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός αυτό απέκλειε τη διατήρηση σε ισχύ, από το τμήμα προσφυγών, της επίδικης αποφάσεως. Εξάλλου, εφόσον το καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα αποτελούσε τη μοναδική βάση της επίδικης αποφάσεως, η διαδικασία έπρεπε κατ' ανάγκη να ανασταλεί μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί του κύρους του καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος. Η μη αναστολή της διαδικασίας εν προκειμένω συνιστούσε, επομένως, κατάχρηση εξουσίας.
- 59 Η προσφεύγουσα εκτιμά, περαιτέρω, ότι, αν η διαδικασία είχε ανασταλεί στις 15 Οκτωβρίου 2007, η αναστολή αυτή θα είχε εμποδίσει τη λήξη της προθεσμίας για την κατάθεση του υπομνήματος με το οποίο εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής. Επομένως, η εν λόγω προθεσμία δεν θα είχε λήξει μέχρι τούδε, οπότε η προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν θα είχε απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω «μη παραθέσεως των λόγων της προσφυγής».
- 60 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- 61 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την αίτηση αναστολής που υπέβαλε η προσφεύγουσα για τους εξής λόγους:

«Η αναστολή, η οποία γενικώς χορηγείται βάσει του κανόνα 20, παράγραφος 7, του [κανονισμού 2868/95], που έχει εφαρμογή κατ' αναλογία στις διαδικασίες ακυρώσεως (βλ. απόφαση των τμημάτων προσφυγών της 24ης Ιανουαρίου 2008 στην υπόθεση [R 285/2007-1] — Le Meridien), δεν αποτελεί αυτόματο δικαίωμα. Πρόκειται για απόφαση η οποία λαμβάνεται μόνον εάν η αναστολή κριθεί αναγκαία κατόπιν εξετάσεως των συμφερόντων των διαφόρων διαδίκων. Εν προκειμένω, η αίτηση αναστολής δεν ήταν προσηκόντως αιτιολογημένη και στηριζόταν αποκλειστικά σε μη χρονολογημένο αντίγραφο ενός δικογράφου. Δεν προσκομίσθηκε καμία απόδειξη για το αν είχε ασκηθεί προσφυγή στρεφόμενη κατά του προγενέστερου καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου. Ακόμη και αν ληφθεί υπόψη το έγγραφο που κατατέθηκε στο πλαίσιο της παράλληλης διαδικασίας ακυρώσεως, το τμήμα επισημαίνει ότι το επίμαχο σημείο δεν είχε μεταφραστεί. Τρίτον, η πρώτη αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας δεν στηριζόταν αποκλειστικά στο προγενέστερο καταχωρισμένο στην Μπενελούξ σήμα, αλλά και σε τρία άλλα προγενέστερα δικαιώματα αναγνωρισθέντα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του [κανονισμού 40/94]. Το κύρος του προγενέστερου καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος είναι αποφασιστικής σημασίας για την ετυμηγορία στην παρούσα διαδικασία μόνο στην περίπτωση που η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας απορριφθεί σε σχέση με τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του [κανονισμού 40/94].» (σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως)

- 62 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η αναστολή της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν ασκεί επιρροή στην προθεσμία των τεσσάρων μηνών για την κατάθεση των λόγων της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών που προβλέπεται από το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94. Ειδικότερα, η εν λόγω προθεσμία έχει τα ίδια χαρακτηριστικά με την προθεσμία προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών υπό την έννοια ότι δεν εξαρτάται ούτε από τους διαδίκους ούτε από το τμήμα προσφυγών. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση με άλλες διατάξεις όπως του κανόνα 49, παράγραφος 2, και του κανόνα 71, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 ορίζει την προθεσμία αυτή χωρίς να παρέχει στο

ΓΕΕΑ την εξουσία αυτή. Περαιτέρω, το άρθρο 78α, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 82, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009) αποκλείει ο διάδικος που άσκησε την προσφυγή να μπορέσει να εξασφαλίσει από το ΓΕΕΑ τη συνέχιση της διαδικασίας όταν παρέλειψε να τηρήσει μια από τις προθεσμίες που προβλέπει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94. Τέλος, ο κανόνας 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 προβλέπει ότι το τμήμα προσφυγών απορρίπτει ως απαράδεκτη προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του εάν δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, εκτός εάν οι εν λόγω πλημμέλειες έχουν θεραπευθεί πριν από την εκπνοή της προθεσμίας που ορίζεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94.

- 63 Επομένως, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να είχε αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία, το γεγονός αυτό δεν θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα παράταση της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών για την κατάθεση των λόγων της προσφυγής της προσφεύγουσας. Έτσι, εν προκειμένω, κατόπιν της αναλύσεως της εκθέσεως των λόγων που προέβαλε η προσφεύγουσα, πρέπει να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα δεν παρέθεσε προσηκόντως τους λόγους της προσφυγής της ενώπιον του τμήματος προσφυγών εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Πάντως, η παράβαση αυτή της υποχρέωσης εκθέσεως των λόγων που προβλέπεται στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 πρέπει να συνεπάγεται το απαράδεκτο της εν λόγω προσφυγής. Επομένως, το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να λάβει άλλη απόφαση παρά να κηρύξει την προσφυγή προδήλως απαράδεκτη.
- 64 Κατά συνέπεια, ο λόγος βάσει του οποίου η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν ανέστειλε την εκδίκαση της ενώπιόν του προσφυγής μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της Χάγης ενώπιον του οποίου η προσφεύγουσα είχε ζητήσει να κηρυχθεί άκυρο το προγενέστερο, καταχωρισμένο στην Μπενελούξ, σήμα πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.
- 65 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο λόγος αυτός είναι λυσιτελής, επιβάλλονται οι εξής παρατηρήσεις όσον αφορά το βάσιμο της συλλογιστικής που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του λόγου αυτού.

- 66 Εισαγωγικά, πρέπει να τονιστεί ότι οι εφαρμοστέες διατάξεις του κανονιστικού πλαισίου δεν παρέχουν ρητώς στο τμήμα προσφυγών την εξουσία να αναστείλει τη διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας. Ωστόσο, το άρθρο 79 του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009) προβλέπει ότι, όταν δεν υπάρχει δικονομική διάταξη στον εν λόγω κανονισμό, τον εκτελεστικό κανονισμό, τον κανονισμό (ΕΚ) 2869/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με τα πληρωτέα τέλη προς το ΓΕΕΑ (ΕΕ L 303 σ. 33) ή τον κανονισμό (ΕΚ) 216/96 της Επιτροπής, της 5ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ (ΕΕ L 28 σ. 11), το ΓΕΕΑ λαμβάνει υπόψη τις σχετικές αρχές που γίνονται γενικά δεκτές στα κράτη μέλη. Όμως, η δυνατότητα δικαιοδοτικού οργάνου να αναστείλει διαδικασία που εκκρεμεί ενώπιόν του, όταν το δικαιολογούν οι περιστάσεις, πρέπει να θεωρηθεί ως γενικά αποδεκτή αρχή στα κράτη μέλη. Ο κανόνας 20, παράγραφος 7, του κανονισμού 2868/95 και το άρθρο 8 του κανονισμού 216/96, που προβλέπουν τη δυνατότητα αναστολής της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών αντιστοίχως σε διαδικασία ανακοπής και κατόπιν γνώμης του γραμματέα του τμήματος προσφυγών επί του παραδεκτού προσφυγής ενώπιον του εν λόγω τμήματος, συνιστούν έκφραση της ανωτέρω αναφερθείσας γενικής αρχής.
- 67 Εξάλλου, η κατ' αναλογία εφαρμογή του κανόνα 20, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του κανονισμού 2868/95 στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας δικαιολογείται εφόσον τόσο η διαδικασία ανακοπής που στηρίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 όσο και η σχετική διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας που στηρίζεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94 έχουν ως αντικείμενο την ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των δύο σημάτων και εφόσον η δυνατότητα αναστολής της διαδικασίας συντελεί στην αποτελεσματικότητα των εν λόγω διαδικασιών.
- 68 Επομένως, το τμήμα προσφυγών διαθέτει την εξουσία αναστολής της διαδικασίας κηρύξεως της ακυρότητας εφόσον τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις.
- 69 Στη συνέχεια, επισημαίνεται ότι η εξουσία εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών όσον αφορά την αναστολή ή μη της διαδικασίας, είναι ευρεία. Ο κανόνας 20, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του κανονισμού 2868/95 τονίζει την ευρεία αυτή εξουσία εκτιμήσεως αναφέροντας ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί να αναστείλει τη διαδικασία

εάν οι περιστάσεις το δικαιολογούν. Η αναστολή αποτελεί ευχέρεια του τμήματος προσφυγών το οποίο την αποφασίζει εφόσον την κρίνει δικαιολογημένη [βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Σεπτεμβρίου 2004, T-342/02, Metro-Goldwyn-Mayer Lion κατά ΓΕΕΑ — Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-3191, σκέψη 46]. Επομένως, η διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν αναστέλλεται αυτομάτως κατόπιν υποβολής από τον διάδικο σχετικής αιτήσεως ενώπιον του εν λόγω τμήματος.

- 70 Το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την αναστολή εκκρεμούς ενώπιον του διαδικασίας δεν εξαιρεί την εκτίμησή του από τον δικαστικό έλεγχο. Ωστόσο, το γεγονός αυτό περιορίζει τον εν λόγω έλεγχο επί της ουσίας στον έλεγχο ελλείψεως πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή κατάχρησης εξουσίας.
- 71 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών περί μη αναστολής της διαδικασίας συνιστά κατάχρηση εξουσίας.
- 72 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι μια απόφαση έχει ληφθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν βάσει αντικειμενικών, κρίσιμων και συγκλινόντων στοιχείων προκύπτει ότι ελήφθη για να επιτευχθούν σκοποί άλλοι από εκείνους τους οποίους αναφέρει [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 1996, T-551/93, T-231/94 έως T-233/94 και T-234/94, Industrias Pesqueras Campos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. ΙΙ-247, σκέψη 168· της 19ης Σεπτεμβρίου 2001, T-30/00, Henkel κατά ΓΕΕΑ (Εικόνα απορρυπαντικού προϊόντος), Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-2663, σκέψη 70, και της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-247/01, eCory κατά ΓΕΕΑ (ECOPY), Συλλογή 2002, σ. ΙΙ-5301, σκέψη 22]. Η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ωστόσο κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι, απορρίπτοντας την αίτηση αναστολής της διαδικασίας, το τμήμα προσφυγών χρησιμοποίησε τις εξουσίες του με σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο οι εξουσίες αυτές του απονεμήθηκαν ή ότι η μη αναστολή της διαδικασίας συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

- 73 Επομένως, κακώς η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας για τον λόγο ότι απορρίφθηκε η αίτησή της περί αναστολής της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 74 Επιπλέον, η προσφεύγουσα εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών να μην αναστείλει την επίμαχη εν προκειμένω διαδικασία πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 75 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών δικαιολόγησε ιδίως τη μη αναστολή της διαδικασίας λόγω της μη υπάρξεως επαρκών αποδείξεων όσον αφορά την προσβολή ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του προγενέστερου, καταχωρισμένου στην Μπενελούξ, σήματος (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω). Πάντως, μόνον το σχέδιο δικογράφου που είχε επισυναφθεί στο έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2007 με το οποίο αμφισβητούνταν το κύρος του καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος δεν αποτελεί απόδειξη του πραγματικού γεγονότος της προσβολής ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου του καταχωρισμένου στην Μπενελούξ προγενέστερου σήματος. Επομένως, το τμήμα προσφυγών μπορούσε να στηρίξει την απόρριψη της αιτήσεως αναστολής σε αυτήν την έλλειψη αποδείξεων χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως.
- 76 Περαιτέρω, ακόμη και αν υποθεθεί ότι αποδείχθηκε ότι εκκρεμούσε ενώπιον εθνικού δικαστηρίου προσφυγή στρεφόμενη κατά του προγενέστερου σήματος επί του οποίου στηριζόταν η προσβαλλόμενη απόφαση, μόνον η εν λόγω απόδειξη δεν αρκεί για να χαρακτηριστεί ως πάσχουσα από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως η μη αναστολή της διαδικασίας από το τμήμα προσφυγών. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών, κατά την άσκηση εκ μέρους του της εξουσίας εκτιμήσεως όσον αφορά την αναστολή της διαδικασίας, πρέπει να τηρεί τις γενικές αρχές που διέπουν μια δίκαιη δίκη μέσα σε μια κοινότητα δικαίου. Έτσι, κατά την εν λόγω άσκηση, πρέπει όχι μόνο να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον του διαδίκου του οποίου το κοινοτικό σήμα προσβάλλεται, αλλά επίσης και το συμφέρον των λοιπών διαδίκων. Η απόφαση αναστολής ή μη αναστολής της διαδικασίας πρέπει επομένως να είναι το αποτέλεσμα της σταθμίσεως των επίμαχων συμφερόντων. Πάντως, εν προκειμένω, η παρεμβαίνουσα είχε νόμιμο συμφέρον να εκδοθεί, χωρίς καθυστέρηση, απόφαση επί της φερόμενης ακυρότητας του σήματος της προσφεύγουσας. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επί της αναστολής λαμβάνοντας υπόψη άλλες εκτιμήσεις

εκτός από τη στάθμιση των διαφόρων συμφερόντων. Κατόπιν των ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως απέρριψε το αίτημα αναστολής της διαδικασίας.

- 77 Εξάλλου, εάν η προσφεύγουσα θεωρούσε πράγματι ότι η διαδικασία κηρύξεως της ακυρότητας στο πλαίσιο της οποίας προσέβαλε το κύρος του προγενέστερου καταχωρισμένου στην Μπενελούξ σήματος συνιστούσε οπωσδήποτε προαπαιτούμενο για τη διαφορά της ενώπιον του ΓΕΕΑ, σ' αυτήν εναπόκειται να κινήσει αυτή την άλλη διαδικασία και να αναμείνει τον τερματισμό της πριν ασκήσει ενώπιον του ΓΕΕΑ την αίτησή της καταχώρισεως σήματος.
- 78 Για όλους τους παραπάνω λόγους, πρέπει να απορριφθούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 79 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 80 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) **Η Atlas Transport GmbH φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και αυτά στα οποία υποβλήθηκαν το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) και η Atlas Air Inc.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Μαΐου 2011.

(υπογραφές)